

Nr 120.

Av herr **Pettersson** i Dahl **m. fl.**, *angående åstadkommande av likställighet mellan samtliga skatteunderlag vid vägskattens utgörande.*

Gällande väglag och lag om vägdistrikt äro icke äldre än sedan 1934 och ha helt varit i tillämpning allenast sedan 1 jan. 1937, men det lär knappast kunna bestridas, att tillämpningen mer och mer går i riktning, att vägbesväret, åtminstone beträffande de större vägarna, övertages av staten. Vägdistriktens inflytande på förvaltningen är varken i lagen eller i dess tillämpning av den omfattning, som kunde påfordras, om förvaltningen vore en verkligt kommunal angelägenhet. Men även om det nu icke är anledning att börja ett förarbete till ändringar i detta hänseende, finnes det i vägdistriktslagen en bestämmelse, som både kan och bör så snart möjligt komma redan nu under förnyat övervägande, trots att lagstiftningen icke är äldre. Det är den av landsbygdens fastighetsskattskyldige bekämpade olikheten i fråga om vägskattskyldigheten. Så länge denna olikhet kvarstår, försvåras överförandet av vägväsendet till staten, därför att densamma antyder och bygger på ett lokalt intresse för fastigheterna av vägväsendet. Å andra sidan torde numera ingen kunna med fog påstå, vare sig att intresset av de större vägarnas anläggning och underhåll är ens i någon mån lokalt, utan tvärtom blir alltmera gemensamt för hela riket, då biltrafiken såsom interlokal här är avgörande för vägfrågornas behandling, eller att de lokala fastigheterna mera än andra lokala skatteunderlag böra bidra till övriga vägar såsom av dem mera intresserade. Att huvudgator i stad skola sammanföras i underhåll med huvudvägarna på landsbygden, har förut varit föremål för riksdagsbehandling. Utvecklingen av vägunderhåll och biltrafik har nu tagit en sådan omfattning, att vi anse att detta problem bör komma under förnyad omprövning. Enligt vår uppfattning finns det ingen rimlig anledning till att landsbygden skall ha större vägskattebördan än städerna.

Denna tämligen enhälliga landsbygdsopinion, som önskar lika beskattning i vägväsende av fastigheter och andra skatteunderlag, har så ofta och eftertryckligt framförts, att det icke synes nödvändigt att närmare motivera ett förslag i denna riktning. Emellertid lär icke heller kunna ifrågasättas, att riksdagen skulle utan vidare för sin del redan nu besluta en ändring i sagda riktning av § 56 i vägdistriktslagen. Bättre torde det vara, att riksdagen, med uttalande av sin önskan att likställighet skall åvägabringas, ville hos Kungl.

Maj:t anhålla om framläggande för nästa riksdag av förslag härom. Utförda undersökningar och beräkningar i dessa hänseenden före nya väglagens antagande behöva endast fullständigas och några garantier mot att fastigheterna skulle särskilt gynnas genom likställigheten synas knappast behövliga; i vart fall bör avfattningen av sagda § 56 kunna göras sådan, att den skäligen likställigheten förverkligas.

I anslutning härtill hemställes,

att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa, att Kungl. Maj:t efter nödig beredning av frågan måtte för nästa års riksdag framlägga de förslag till likställighet mellan samtliga skatteunderlag vid vägskattens utgörande, var till denna beredning må föränleda.

Stockholm den 21 januari 1938.

Anders Pettersson

i Dahl.

Albin Eriksson

i Toftered.

Ivar Pettersson

i Rosta.

Sven Andersson

i Vigelsbo.
